

Zrod petrovické hospody „Na Vyšehradě“...

II.

Petrovice jsou obcí, o nichž zmínka sahá až do 11. – 12. století. Dominuje v nich bezesporu kostel svatého Petra a Pavla pocházející ze 13. století s románskou věží a cimbuřími. Kdysi v místech kostela stával hrad strážící jednu z cest vedoucí z Bavor do Čech. Hrad patřil ke kněžickému panství společně se sousedními Vojeticemi, Kochánovem a Vlastějovem, kdy se na něm vystřídalo jedenáct šlechtických rodů. Osada postavena na návrší zvaném „Vyšehrad“ bojovala celou svou dobu existence s nedostatkem vody. Nedaleko od Petrovic jsou Chamutice položené severozápadním směrem na vrchu zvaném „Volšovská Stráž“ vysoké 600 metrů nadmořské výšky. Kol tohoto vrchu jsou i mnohem menší vesničky a osady nepravidelně v kruhu rozestě. Zmínka o nich je z roku 1383 a do poloviny 16. století byly součástí Velhartického panství, až teprve později začaly patřit kněžickému zámku. Zámečky či jejich podoby tak vznikly na mnoha zdejších místech v okolí i mnohem dál, byť ne všechny se dochovaly. Chamutice vlastnil Vilém Harant z Říčan. Později se i na nich vystřídala celá řada šlechtických rodů. Od 19. století se v Pošumaví začalo nešlechtickým statkářům říkat „ovesní baroni“. Na chamutickém zámku se měl dokonce v roce 1867 zastavit i náš slavný hudební skladatel Bedřich Smetana, kterého pozval na zámeček jeho tehdejší majitel Stanislav Říha. Na zdejším hospodářství začali kolem roku 1930 Josef a Josefa Durdilovi vyrábět cikorku známou jako „Svatoborka“, jejíž věhlas přesáhl zdejší regionální hranice. Po druhé světové válce hospodářství nadobro zaniklo.

To zámek v Kněžicích dostal secesní podobu na základě zakázky majitele Oskara Heintschela z Heinegg, jejichž přímý potomek JUDr. Georg (Jiří) Heintschel byl v roce 1945 odsouzen Mimořádným lidovým soudem v Klatovech k trestu smrti za kolaboraci s fašisty. Zajímavou vsuvkou lze připomenout absurditu života i tohoto rodu, který měl letitý vztah ke Kněžicím. Narodil se zde synovec majitele, rakouský básník Hans Georg Heintschel – von Heinegg (1919 – 1944), římsko-katolický kněz, který byl ve Vídni 22. února 1944 zatčen a v následném politickém procesu odsouzen jako „vlastizrádce“, kdy patřil mezi 19 odsouzených odbojářů. Ve věku svých 25 let byl stát gilotinou 5. prosince téhož roku a tajně pochován na vídeňském Ústředním hřbitově. Jeho dílo bylo posmrtně vydáno v roce 1947 ve Štýrském Hradci (Grazu) v titulu „Odkaz“. Ke kněžickému panství patřily i velkostatky Žíkovy, Strunkovy, svobodné dvory Šerlův Dvůr i Karlov. Pavla Heintschelová vlastnila dokonce i velkostatek na Klenové s Janovicemi. Majetek Heintschelů byl rozlehlý a svého času k němu patřil i zámek ve Střeleckých Hošticích, pivovary

v okolí i rozlehlé pozemky a lesy, jako příkladně Svatobor se 68 hektary lesa. Tak rozlehlý majetek rodina samozřejmě neudržela a dokonce se i z části za něj zadlužila. Od roku 1955 – 2002 byl kněžický zámek v majetku státu, dokonce v něm byl zřízen i Domov důchodců. Pak záhadným způsobem byl prodán dánským zájemcům a pak ještě jednou, stejně tak! V současné době je opět v soukromých rukách, a tak nějak se vlastně neví v číh? Dokonce byl v něm načas provozován hotel! Vypovídající hodnota informace z Katastru nemovitostí je nedostačující. Pravda, o zámek, ale nejen ten, ale i o Karlov a další majetek projevila zájem rodina Heitschelů z Rakouska. Zatím se však na uvedený majetek vztahují „Benešovy dekrety“, o jejichž zrušení mají zájem mnozí ze zahraničí, podporováni některými politiky i našimi poslanci. Mnohé z vlastnictví jejich usedlostí chátrá do dnes, náklady na renovaci by byly nejspíše příliš vysoké...

Při ohlédnutí zpět do minulosti nám rod Luhanů doslova ukazuje jak košatý je strom jejich života sestávající se ze dvou dříve významných řemesel či živností pro život důležitých, jakými bezesporu byly a jsou pohostinské a mlynářské služby. Stačí jen nakročít od jednoho k druhému pokolení a ponořit se v jeho historii... Jedním ze základních kořenů větve tohoto jména Luhanů je silný rod mlynářský, který se podařilo dohledat zpět až k roku 1765, kdy se narodil Josef Luhan, později v matrikách uváděný mlynář z Velhartic, žijící na čísle popisném 75. Prokazatelné, dle tamní matriky zemřelých je jistý jeho skon roku 1842 v tehdy požehnaném věku 77 let. Též nejvíce pravděpodobné je, že do Velhartic ho zavedly jeho kroky společně s manželkou, rozenou Pavlíčkovou z Vlčkovic. Díky jí poprvé v jejich rodu lze zaregistrovat „šenkýřské“ základy i bývalý mlynářův vztah k Zavlekovu. Do velhartického mlýna se přestěhovali až po roce 1800 s již narozeným synem Jiřím, který se později roku 1822 oženil s Josefou, rozenou Blahníkovou, pocházející ze mlýna Tamíř čp. 19, který dnes přísluší k Petrovicím. V té době se také podařilo objevit záznam, v němž rodina Blahníkova prodala uvedený mlýn Jiřímu Luhanovi za částku 1220 zlatých a část ve stříbrných mincích. Tamíř - („Tamirz“) leží pod vrchem po pravé straně, na kterém se vypíná románský kostel svítící svou bělostí do kraje i s blízkým stavením zdejšího hostince, který doslova na kostel navazuje. Bývalý mlýn je ve stejném bělostném provedení fasády s patrným barokním štítem v podobě jihočeské lidové architektury, která dokáže kolemjdoucí upoutat. V historických mapách Petrovic z roku 1837 lze nalézt i část obce nazývanou se „Prachlik“, což je pro neznalé dnešní Mýto, kde také stojí hostinec, dokonce přímo v křižovatce, pro změnu po chalupě zvaný „U Růžičků“. K Mýtu vlastně přináležejí vše i to, co je od silnice postaveno vlevo. Taková malá vesnice v předhůří Šumavy a má zaužívané své části jak mnohem větší města.

Významným pokračovatelem této větve rodu v Petrovicích byl syn tehdejšího vlastníka mlýna Tamíře, Josef Luhan, narozený 7. 7. 1826, který spojil svůj osud s Marií Kateřinou Aschenbrennerovou, nar. 18. 12. 1826 v Petrovicích na čp. 26 (dnešní pohostinství „U Luhanů“). Marie Kateřina byla dcerou hostinského Josefa a Kateřiny, rozené Schmiedové ze Zhůří (Haidl am Ahonberg, kde dědeček nevěsty byl vrchním zdejším soudcem). Rodina Aschenbrennerů petrovickou hospodu koupila od Martina Mužíka a jeho manželky, kteří byli předchozími jejími majiteli, jež se podařilo dohledat. Velice schopným synem Josefa Luhana a jeho manželky Kateřiny byl i jejich syn Theodorich Luhan, který vyjma „šenkýřského“ řemesla ovládal a zastával i funkci c. k. poštmistra v Petrovicích. Vlastnil své doby i mlýn ve Svojšicích čp. 24, který pronajal Jiřímu Faicovi. Mlýn byl později prodán svojšickému statkáři Valentovi kol roku 1896. Dnes na jeho základech stojí rekreační chalupa. Stejně tak vlastnil i mlýn ve Vojeticích čp. 1, který prodal baronu Heintschelovi z Kněžic. Nakonec zakoupil i mlýn v Tajanově u Velhartic, kde zřídil výmink pro své rodiče. Doložený záznam a prohlášení řešené u c. k. Okresního soudu v Klatovech to jen potvrzuje. Skutečným pokračovatelem pohostinského rodu byl opět Josef, přídomkem Jiří Luhan na čp. 26 v Petrovicích, který se oženil s Julianou, rozenou Michálkovou z Posobic čp. 4, dcerou tamního sedláka. Ze sedmi dětí dědické žezlo zvedl jejich syn Václav, jemuž manželkou se později stala Anežka Michálková, dcera bratra jeho maminky, taktéž z Posobic. Tím se jen manželské svazky uvnitř rodiny zúžily...

Z tohoto svazku se narodil v roce 1929 jejich syn Václav, který si vzal za manželku Marii, rozenou Přenosilovou, o sedm let mladší, která pocházela z Františkovo Vsi a dodnes vypomáhá v restauraci v Petrovicích, seč jí síly stačí, byť je částečně omezena v pozhnaném věku na svém pohybu. Její rodiče Jan a Marie Přenosilovi měli také hospodu, dokonce uprostřed vsi zvanou „Pod Letnou“. Její maminka byla rozená Klimentová a její dědeček i babička byli hospodští, kteří disponovali i s ubytovací kapacitou několika pokojů, právě v předmětném pohostinství „Pod Letnou“. V roce 1940 začala celá jejich rodina stavět další hospodské zařízení, byť to v té době byl nemalý problém, neboť skoro všechny stavby se později zakázaly. Stavba byla dokončena o dva roky později. Pohostinské zařízení spíše hotelového typu dostalo název „Pension Pod Svatoborem“ s jedenácti pokoji a ubytovací kapacitou 20 osob. I nám mladším, později narozeným, byl znám mezi lidmi zaužívaný název „Na šestém kilometru“. Po rodičích se živnosti ujala její sestra Bohumila, která se provdala za Vítovce. V té době ve Františkově Vsi byly hospody tři, na tak malou vesnici to snad bylo až příliš. Samozřejmě, že po válce jim také živnost sebrali a i Bohumilu Vítovcovou nechali dělat na uvedené hospodě vedoucí, pod záštitou sušické Jednoty. V roce 1954 se Marie Přenosilová, provdala za Václava Luhana pocházejícího z petrovické hospody na

„Vyšehradě“, takže paní Marie vystřídala jedno pohostinské zařízení za druhé. Nástupník rodu Václav si svého dědictví až tolik neužil, neboť i jemu byla hospoda vyvlastněna a jeho manželka se na dlouhá léta stala v hospodě vedoucí a Václav Luhan se vydal za prací do nedaleké Sušice. Začal dělat v n. p. SOLO, kde svoji kariéru po létech ukončil jako vedoucí sirkařské výroby. Natolik byl schopným organizátorem a pracovníkem, který se ani v jiné odlišné profesi neztratil! Tato profese při výrobě tehdy světoznámých sušických sirek se mu zalíbila natolik, že u ní vydržel až do důchodu, kdy odešel na zasloužený odpočinek ve svých 60 letech. Samozřejmě, že v průběhu na hospodě vypomáhal, zejména při zábavách, různých sešlostech a výročních schůzích JZD s roznáškou piva a dalšími nezbytnými okolnostmi při těchto zábavách, neboť hospoda disponovala sálem pro 250 až 300 hostů. Při vzpomínání paní Marie Luhanová, po té, co se mi zadívala přímo do očí, řekla: „ I má sestra Bohumila dostala rodinný majetek ve Františkově Vsi zpátky, což bylo někdy v roce 1991. Po ní ho převzala její dcera Marie, provdaná Prchalová. Tak běžel čas... Má sestra v roce 2001 zemřela a v tom samém roce odešla na „Pravdu Boží“ i její dcera Maruška, jak jsme ji všichni říkali, má neteř. O osudu našeho bývalého majetku ve Františkově Vsi tak bylo nadobro rozhodnuto. V pozdějších letech penzion zakoupili dva mladí muži Pendl a Koláček ze Sušice, kteří ho po drobných úpravách znova prodali. Předsevzetí současného majitele je opět z něho udělat pohostinské zařízení. Zda se mu to povede, ukáže až budoucnost,“ dodala spíše sklesle bývalá „paní hostinská“, aby ihned pokračovala ve svém vyprávění dál: „ U nás?“ Položila sama sobě otázku, aby po chvíli zasnění a vzpomínek pronesla. „Hospodu po revoluci převzal můj syn Jan, neboť i jemu zaměstnání u Melioračního družstva v Sušici skončilo. Stal se z něho hostinský, pokračovatel rodu i této živnosti na čp. Petrovice 26. Začal se o vše starat... Honza se narodil v roce 1957. Mladší syn Václav, v roce 1960, který se brzy oženil, a pak i rozvedl. Vašek byl ten, co musel v roce 1982 odejít do Rakouska, a tak jsem byla ze všeho smutná. Byl na něho vyvíjen tlak za to, že podepsal „Chartu 77“ a snažil se o mnohé nápravy, jakou bylo i navrácení pamětní desky k osvobození Američany na budovu muzea v Sušici, a tak byl v neustálém hledáčku příslušníků Státní bezpečnosti. Ve druhém manželství si vzal za manželku mladou dívku z Prahy, se kterou žije ve Vídni, a mají spolu tři děti. Ty jsou dnes již v podstatě dospělé, často mi volají, protože se mi, zejména po vnučatech, stýská. Náš Jan (st.) se nejdříve začal učit a pak přešel na dopravní průmyslovku do Plzně. Po jejím ukončení nastoupil k již zmiňovanému melioračnímu družstvu.“

I syn Jan se rozpovídal o některých svých zážitcích z mládí a věru nebylo jich málo! „To, že moje maminka dělala stále na hospodě, kde jsme také v objektu bydleli a žili, nám dávalo pocit, že hospoda je stále naše a cítili i za ni kus odpovědnosti, i když ji v té době vlastnila Jednota. Tak jsem to pociťoval já, když jsem byl již starší. Mé mladí bylo plné

klukovských rošťáren, to se musím přiznat. Na jednu příhodu si vzpomínám i proto, že hlavní aktér, který byl mým kamarádem, a ani jeho otec, již nežijí... Bylo to ještě v době, kdy Ivanovo Kočího otec zastával u nás ve vesnici funkci příslušníka SNB, tak zvaného „okrskáře“. Ivanův táta Bohumil pocházel od nás z Petrovic, a jeho matka zde ještě dlouhá léta žila, když se již celá jejich rodina odstěhovala do Sušice. Byl to takový normální esenbák, ke kterému jsme měli důvěru, nikdy ji nezklamal! Patřil prostě mezi nás – Petrovické. Často přijížděl za svojí maminkou k nám do vsi na návštěvu. I po té, co již pracoval na Obvodní oddělení VB v Sušici, bydlel ještě nějaký čas se svojí rodinou v Petrovicích, než se nadobro odstěhovali.

Bylo celkem hezké pozdní odpoledne. Bohumil Kočí seděl s místními štamgasty a mým tátou u nás v hospodě a klábosili snad o všem možném, jak často tak činili, když neměli zrovna nic důležitějšího na práci. Já s Ivanem jsme byli naopak u Kočích doma a jako správné kluky nás táhla zvědavost, kdeže ten Ivanovo táta a esenbák v jedné osobě, má tu svoji služební pistoli? Chtěli jsme si ji jen zprvu prohlédnout. Jen koutkem oka se na ni podívat. Tak silná byla naše klukovská zvědavost. Samozřejmě dlouho jsme ji nehledali. Ivan šel v podstatě najisto do jednoho šuplíku stolu a zbraň byla na světě! Ještě jednou do šuplíku sáhl a vytáhl hrst nábojů a k ní i prázdný zásobník. Vítězně jsme se všeho chopili, jak posvátné relikvie a vyrazili k nám na „Vyšehrad“, rozumějte, do lesíka za naším stavením nedaleko hospody i blízkého kostela. Zásobník doplnili námi přinesenými náboji. Terčem označili jeden ze zde vzrostlých stromů a rozhodli se zbraň vyzkoušet, zda dobře střílí?! Naše lehkovážné a narychlo zosnované „cvičení“ mohlo začít. Když jsme se každý trefili do terče, střílení se nám zalíbilo natolik, že jsme jeden druhému zbraň ani půjčit nechtěli. Samozřejmě, že rány z pistole byly slyšet i v hospodě. To prý Ivanovo táta zasakroval: „Vašku, poběž, to jsou naši parchanti!“ Rázem mu bylo vše jasné! Oba se k nám přiřítily jak rozzuření sršni, můj otec Václav i Ivanovo táta Bohouš. Schytali jsme tolik facek, že jsme je nestačili počítat. Padaly přitom na naše hlavy i jejich peprné nadávky. Tak skončila jedna z nejméně závažnějších klukovin mého raného dětství. Samozřejmě, že nikdo nikam nic nehlásil a u toho i zůstalo, i když to později věděla celá vesnice.

Protože hospoda měla slušně velký sál, odehrávaly se zde dost často zábavy pro větší i menší kolektivy lidí, známých i neznámých i jen komerčně využitých zábav... V přípravě na takovou akci stejně byla účastna celá naše rodina, počínaje naší maminkou Marií, tatínkem Václavem i námi dětmi. Táta Václav pomáhal zejména při roznáše piva, jak již bylo zmíněno. Zastal leccos, dělal prostě práce spojené s tím, když byla nutná mužská ruka a síla. Síly měl náš táta nadmíru dost. I my děti si nenechaly ujít takovou příležitost a mnohdy i vypomáhaly v úměrnosti

našemu věku. Řekněte mi, že snad situace na ostatních obdobných hospodách byla jiná? Nebyla! Když byla zábava, stejně jsme jako děti usnout nemohly, to prostě nešlo. Muzika a veškerý ten hlahol, co taková zábava vyprodukovala, to by doopravdy neusnul nikdo! Na jedné ze zde pořádaných zábav jsem se snažil zasáhnout a zabránit dalšímu pokračování rvačky, byť mi bylo teprve sedmnáct let. Přítomní Sušičtí kluci, bylo jich sedm, byli ve značné přesile, když se vrhli na dva kluky z Hartmanic. Rozpoutala se doslova mezi nimi řež. Nakonec ta jejich přesila končila tím, že všichni mlátili do jednoho kluka. Dodnes vím všechna jména, ale neuvedu je! Snažil jsem se je od něho odtrhnout. Jeden z party Sušických se po mně ohnal s rozbitým pěstítkem v ruce ve snaze zasáhnout moji tvář. Jen taktak jsem ránu intuitivně vykryl a nastavil jí předloktí ruky. Obličej jsem si sice uchránil, ale ruka to odnesla. Mé zranění mělo podobu trzně zhmožděné rány. Z ruky doslova prýštil proud krve. Ten kluk mi zasáhl tepnu na ruce. Útočníka, co mne napadl, chytili a drželi místní. On ještě přitom řval jak smyslů zbavený: „Držte mne nebo ho zabiju, já ho zabiju!“ Sípal vzteky jak parní lokomotiva v železniční stanici, když má přebytek páry. Tento incident se odehrál v roce 1974. Měl pro mne další nepříznivé důsledky v tom, že jsem s rukou nemohl pořádně hýbat a marodil skoro dva roky. Rána se špatně hojila, pak do toho vstoupila rehabilitace, ale přesto byl můj pohyb stále značně omezený. Takových obdobných zážitků si musí být vědom každý hostinský, a to jsem jen vypomáhal tátovi na place. Byl to můj první vážný křest. Hostinský nemá ustláno na růžích!“ Pronesl dodnes pravdivá slova, aby ihned rychle pokračoval ve svém povídání... „Těch drobných potyček pak člověk mezi hosty řešil několik, ale nikdo mne tak zrádně nenapadl, jako on, ten kluk ze Sušice. Dodnes ho vidím před očima s napřaženou rukou! Měl i dobré zázemí ve svém otci, proto se cítil být tak silný a neohrožený. Odvezla mne sanitka do nemocnice na chirurgii, kde si i nějaký ten týden poležel, měli tam se mnou pernou práci, aby to všechno na mé potřhané ruce dali dohromady. Díky tehdejšími vynikajícím chirurgům, kteří v Sušici pracovali, se to povedlo! Samozřejmě, že to mělo dohru i u esenbáků, i když já jsem si nestěžoval.

Další má životní etapa nastala po té, co jsem se oženil, což bylo v roce 1978. Mou manželkou se stala Vlasta Kalašová, která pocházela ze Sušice a jejíž maminka byla učitelkou.“ Honza na chvíli své vyprávění přerušil, napil se piva a i ke mně přisunul sklenici další... Na naše etapové posezení v hospodě „U Luhanů“ jsem se připravil a vzal si s sebou svoji sestru Evu z Prahy, která ke mně přijela na návštěvu a ujala se i se svým „Peugeotem“ funkce řidiče, takže pivo jsem měl povolené a ještě se svezl v pořádném sportovním autě! Honza se napil žlutavého moku a pokračoval. „Všemu předcházela událost, kdy jsem se zúčastnil svatby svého kamaráda v Sušici na náměstí v hotelu „Fialka“. Byl a stále jsem člověk, co se snaží nezkazit žádnou legraci, a tak s mým dalším

kamarádem se domluvili, že se převlečeme za carské důstojníky, notně na to vybaveni a oblečení v dobovém jejich kroji s epolety a třásněmi na ramenou, vysokými papachy i šavlemi. Na svatbě byl přítomen také vojenský divizní kuchař Fedor, který dělal propagaci dobrému kuchaření svou více jak silnější postavou. Byla to taková známá figurka veškerého vojenského vaření v Sušici a širokém okolí. Tak na toho jsme se v průběhu svatební zábavy smluvili a rozhodli ho doslova „vypíchat“ předmětnými šavlemi z restaurace hotelu ven na náměstí... Byla to pro všechny úžasná legrace, doufám, že i pro Fedora!? Veškerému mému bujarému veselí vadily jen malé, černé carské holínky, do kterých jsem svoji větší nohu doslova narval a i přes své hrdinství skučel chvilka bolestí při každém kroku. Mých problémů si všimla Vlastička, a zachránila tak část mého, níže položeného těla od zmrzačení. Vzala mne k nim domů a po vysvětlení problému mi její tatík, pozdější můj tchán, zapůjčil boty větší a mnohem pohodlnější, prostě byly mi ty jeho boty akorát! Takže díky malým botám jsem poznal svoji nastávající a nakonec si ji i vzal! Z toho plyne ponaučení, že i maličkosti mohou pomoci velké věci. O naší svatbě se ještě zmíním.

Další má vzpomínka patří naší petrovické omladině, do které jsem patřil i já. Někdo z naší petrovické party k nám do vesnice přivedl jakéhosi vojáka – péesáka a ten se mne časem zeptal, zdali bych ho nepřevlekl přes státní hranici, že z vojny utekl. Koukal jsem na něho jak „z jara“, snad, že se zbláznil či, co? Bylo to až úsměvné. Odbyl jsem ho tím, že nahoře hranice neznám! Dlouho mi to vrtalo hlavou, celá okolnost byla nevěrohodná a vypadala spíše jako provokace. Ten voják byl odněkud z Moravy a necelé tři měsíce zůstal u nás ve vesnici. Ubytovali jsme ho ve svazácké klubovně na čp. 12, v domě, který patřil místnímu národnímu výboru. V minulosti uvedený kluk byl u nás v Petrovicích několikrát na zemědělské brigádě v JZD, takže k naší obci měl vztah a moc se mu tu líbilo. Klubovnu nám ten kluk či spíše voják pomáhal rekonstruovat. Přes den dělal zednické práce a večer hrál na kytaru u nás v hospodě. Krásně zpíval, parťák k pohledání! Pro pobyt u nás ve vesnici jsme na něho navlékli starší džíny, triko a kecky, prostě civilní oblečení. Blížila se zvolna polovina sedmdesátých let minulého století. Neholil se a za chvíli vypadal jak tramp či „Rumcajs“ z večerníčku - pohádky na dobrou noc pro děti. Byla sobota 30. června, v podstatě naše pouťová zábava, když celou naši hospodu obklíčili ozbrojení vojáci a esenbáci. Někdo je musel pozvat, někdo, kdo ho nejspíše poznal, někdo z těch „zelených kluků“ od brigády, co byli také na zábavě toho večera přítomni. Přestože se s nikým z nich nebavil a setkání tváří v tvář spíše vyhýbal, bylo zle. Vojenské manévry začaly tím obklíčením naší hospody. Byla to honička jak z akčního filmu. Ten kluk vyskočil z okna do temnot noci a prchal. Samozřejmě, že celý sál fandil hříšníkově, jak jinak! Přesto ho záhy dopadli, neměl šanci. Dostal prý dva roky Sabinova, což byla v té době věznice pro všechny vojáky, kdesi

na Slovensku, kteří se nějak provinili. Tak skončil neslavný útěk „našeho péesáka“, převlečeného za Rumcajse,“ dodal s úsměvem Jan Luhan - starší.

„Po tehdy běžných a nutných ceremoniích na Městském úřadě v Sušici se svatební hostina odehrála u nás v hospodě v Petrovicích. Bylo osmého července 1978. Ze sušické radnice jsme jeli kočárem s dvojspřežím až k nám do Petrovic. To vše zařídili lesáci z Františkovo Vsi. Pití teklo proudem, vypilo se spousta tvrdého alkoholu, pivo ani nepočítám! Zdálo se mi, že pivo teče i potokem dole pod námi, ale to samozřejmě přeháním. Bylo prostě veselo, hrála živá muzika a v jednom momentě se začaly vybírat peníze do nevěstina střevíce... Na Vlastičku se tak vybralo 8.000,-Kčs! Snad jí to nikdo nezáviděl? Snad. Svatba u nás v Petrovicích měla velký ohlas i za okny se objevili ti, co pozváni nebyli, ale zvědavost jim nedala. Mezi nimi byl i tehdejší předseda Místního národního výboru, který se jal dodržovat literu zákona, že po dvaadvacáté hodině je noční klid. Kdepak na nás nějaká kontrola a příkazy, svatebčané byli v tom nejlepším! Když se zešeřilo a padla tma, tak najednou všechna světla, nejen u nás v hospodě, ale i v celé části Petrovic, na které byla hospoda a okolní chalupy napojené, zhasla. Rázem byla tma, tma a jenom tma. Venku na nebi svítily hvězdičky svým úžasným romantickým třpytem. „Pastýř i Panna, Polárka s Malým medvědem i Velkou medvědicí, souhvězdí Labutě, Herkules i Hadonoš.“ Jakoby obraz toho všeho, tam nahoře, na nebi, byl odrazem skutečného chování lidí zde dole na zemi, na naší modré planetě. Až pak přišly k duhu svíce. Jejich mihotavé a pulzující světlo dodávalo posezení skutečnou romantiku. Seděli jsme tam, jak při programu poetického „Večera při svíčkách“, který vždy jednou měsíčně probíhal v kavárně hotelu Fialka, kde ve většině případech recitovali pražští umělci básně světoznámých poetů a v nezapomenutelném kouzlu do nás venkovských se snažili vdechnout kus národní i světoznámé kultury, která časem vymizela, aby znovu ožila v novém pojetí a z jiných pohledů. Škoda, tehdy to byla ta pravá a nefalšovaná romantika, která lákala, zejména ženské pokolení.

Autor popsaného výpadku elektrické energie se nám zdál být jasný, a tak jsme s tátou vyrazili za předsedou k němu domů. Dušoval se, že ne on! Táta mne musel mírnit, abych po něm neskočil. Vrátili jsme se zpět do hospody a počkali, až přijel oficiální elektrikář na opravu ze Sušice. Potvrdil nám jen to, co jsme již věděli, že někdo vyhodil v transformátoru obce jističe právě naší hospody i s párem okolních chalup. Tato nucená výluka se odehrála v rozmezí od 23.00 – 01.00 hodiny. Mé rozbouřené nitro zklidnila až naše svatební noc, nebo spíše ráno. Nakonec i při svíčkách se nám sedělo dobře. Snad o to víc se v té tmě více pilo! Taková byla naše svatební hostina u nás v Petrovicích,“ zasmál se trochu s povzdechem, netypický hostinský a kamarád Honza, aby mohl

pokračovat ve svém vyprávění. „Čas doslova běžel a nám se narodily dvě děti. Syn, dnes prezentovaný, zde u nás na hospodě jako mladší Jan a dcera Zuzana. Oba jsou dnes nájemci naší petrovické hospody“ a já její papírový i skutečný majitel,“ Honza se znova zhluboka nadechl. Ve vzniklé pauze mi hlavou probleskla myšlenka (na den 27. 7. 1968), kdy svatební hostinu jsme měli, my o něco dříve narození, právě ve Františkově Vsi v „Penzionu Pod Svatoborem“, jinak zvaném u Přenosilů či „Na šestém kilometru,“ u jeho tety, kde žádných dohadů ohledně uzavírací doby tehdy nebylo, snad i proto, že to byl rok 1968, rok tehdejších, do té doby poprvé převratných změn...

Honza pokračoval: „ V osmdesátých letech minulého století začalo být na naší hospodě veseleji než jindy předtím, kdy dokonce zde hráli signatáři „Charty 77“. O tu akci se tak trochu přičinil i můj bráška Vašek, to mu nemohu upřít. Kluci od „Plastic People of the Universe“ to u nás rozbalili tak, že z toho bylo ve vesnici dost dlouho pozdvižení. To se kolem naší hospody doslova hemžilo příslušníky Státní bezpečnosti z Klatov, kteří si na pomoc při provádění kontrole osob povolali i uniformy. Dalšími akcemi, které se u nás na hospodě uskutečnily, byly i zábavy místního Jednotného zemědělského družstva, jakými byly jejich výroční schůze, dožínky a jiné slavnosti. Dost často u nás při tanečních zábavách vystupovali kluci z „TOPS“ (Taneční orchestr Pohraniční stráže) ze Sušice. Jejich repertoár obsahoval hodně písniček v angličtině, které byly určeny nám mladým, a to nám bylo sympatické. Hráli i světové písničky od Beatles a dalších anglických skupin. Dokonce se jednou stalo, když zde vystupovali na výroční schůzi JZD, takové malé ex tempore... Zrovna hráli anglickou písničku a zpěvák u mikrofonu ji prožíval se zavřenýma očima, když k němu na podium vystoupal jeden z přítomných našich místních účastníků. Držel v ruce cukrářský výrobek, který sebral s jednoho stolu – trubičku se šlehačkou, a když zpěvák více pootevřel ústa, tu trubičku mu do nich strčil. Bylo to sice úsměvné a až příliš překvapivé! Zpěvák se začal dusit! Člen „samozvané poroty“ jen pokrčil rameny a prohlásil: „Takový řev jsem přece ztlumit musel!“ a bez dalšího vysvětlování z podia odešel. Jeho představení pro změnu urazilo vojáky, vojenskou hudební skupinu TOPS tak, že zabalila fidlátka, nastoupila do autobusu a odejela. Nešťastný náš předseda JZD, aby situaci zachránil, narychlo povolal místního harmonikáře Stanislava Kopelenta z Františkovo Vsi. Také se u nás odehrávaly i jiné zábavy, spíše neutrální, jakými byly masopusty, při nichž se užilo legrace a veselí, co nejedno srdce ráčilo. Samozřejmě, že i v naší hospodě jsme si užili několika zábav při tradičním „Setkání mládeže na Šumavě“, které se pořádalo tu střídavě v Sušici či ve Vimperku. Byla to vyloženě politická akce, na kterou se nás nikdo neptal. Prostě přišel příkaz z ústředí Jednoty a bylo vyřízeno! K nám do vesnice najely tři, čtyři autobusy mládežníků a zábava začala. To samé se odehrávalo i v dalších okolních obcích kolem Sušice, co měly taneční sály. Jediným pozitivem té

doby bylo, že se mladí mohli bavit. Zrovna tak jako dneska, na daleko horším Technu! Dokonce i u alkoholu vyloženě mladistvých osob se možná přimhuřovaly oči, i když na nás „vrchnost“ byla přísná a občasně kontrolu na alkohol při těchto akcích u nás provedla.“ „To víš, nebyli jsme oblíbeni,“ dodal můj vypravěč Honza.

„Pak přišla revoluce „Sametová“ a doktor, plicní lékař Jedlička z Klatov, který měl chalupu na Hořejším Těšově, začal pořádat mítinky po zdejších šumavských vesnicích, aby lidé věděli, o co jde... Pan doktor byl přímým potomkem známé lékařské rodiny, která v Praze, na skutečném a známém Vyšehradě, založila „Jedličkův ústav“ ve starosti o postižené děti a jejich vzdělání.“ Započal další a poslední etapu svého vypravování hostinský Jan Luhan starší. „Pohostinství od Jednoty převzala má matka a od mámy jsem ho převzal já, jak již se zmínil. V pohostinství se začala měnit klientela. Mnohé z té doby nevyhovovalo, a tak jsme začali budovat a přestavovat. Rekonstrukce se prováděla po etapách, v podstatě za plného provozu, také proto, že na tak rozsáhlou přestavbu naráz nebyly peníze. Z naší dřívější hospody se stal hotel „ U Luhanů“ s restaurací a ubytovací kapacitou 60 lůžek. Máme zde vybudováno 21 apartmánů se sociálním zázemím pro jednotlivé samostatné části. Přestavba celého objektu byla ukončena v roce 1995, jak již bylo výše zmíněno. V příbuzenské linii pocházela ze mlýna v Tajanově i Františka Luhanová, která se provdala za hajného Kandra, který žil a pracoval na statku u Heintschelů v Kněžicích. Historickému zkoumání rodu Luhanů hodně napomohly reformy Rakousko – Uherské císařovny Marie Terezie, která byla velice pokroková a zavedla pořádek ve věcech státních a úředních svým osvíceneckým přístupem.

Petrovická hospoda se rozrůstala a košatěla, jak mohutná lípa před ní stojí. Vyjma tanečního sálu zde byla vybudována za prvé republiky i venkovní dráha na kuželky. „Bývalo zde rušno, alespoň pokud si vzpomínám a co vím od svého otce,“ dodal Jan Luhan (st.). „Majitelem dnešního hotelu jsem já, je to náš rodinný podnik. V kuchyni vládne manželka Vlastička s babičkou a další pracovníci od sousedů, Milenou Novou od nás z Petrovic. Svému synovi Janu Luhanovi mladšímu a dceři Zuzaně, provdané Korousové jsem vše pronajal. Prvně jmenovaný žije s Barborou a mají spolu syna Filipa, který již od mala se mi zdá nadějným hostinským, přestože mu jsou necelé tři roky. Dcera Zuzana má manžela Jiřího a dvě děti (Terezku a Haničku), takže o budoucnost zdejší naší hospody se bát nemusím,“ již jen dodal.